

съ другъ, се въодушевяваше само отъ единствения идеалъ да умре за отечеството си, и този идеалъ тъй ги свързваше блиско, щото всички се глѣдаха съ безгранична любовъ единъ къмъ друго, и живѣха тъй другарски и братски, като да сж биле и пребили съ години въ този животъ.

Най много охотници имаше отъ Влашко, защото най-много българи живѣха тамъ.

Сръбското правителство, види се, като не е било още готово прѣзъ Май за обявяване войната, заблагорасжидило до това врѣме да по обучи събравшитѣ се „доброволци“ въ военното искусство. И хубаво направи, защото, както и по напрѣдъ казахме, имаше мнозина, които никакъ не сж хващали орѣжие въ рѣка.

Щомъ пристигнеше въ Кладово нѣкоя партия въстанници, веднага се записваше въ списъка на четата отъ сръбский инженеренъ поручикъ Коста Радисавлевичъ, и имъ се даваше орѣжие. Орѣжието се състоеше отъ една войнишка пушка стара система, която се пълнеше отъ къмъ устата, съ щикъ въ видъ на кама.

За обучението на „доброволцитѣ“ на воененъ строй и обръщание съ орѣжието бѣхж назначени двама старши учители: Стефанъ Петровъ Хесапчиевъ (Боцевъ) отъ Габрово, наредникъ (фелдфебелъ) въ сръбската войска, когото на скоро произведоха въ подпоручикъ, и Александъръ Вулетичъ сръбинъ, четоводжа отъ сръбската милиция. Тѣмъ въ помощъ имаше придадени нѣколко души унтерофицери и старослужащи рѣдници отъ саперната рота, която се намираше въ крѣпостъта подъ командата на поручика Радисавлевича.

Още въ първитѣ единъ два дни на Май, когато се бѣхж събрали около 80 — 100 души започна се обучението съ тѣхъ. Занятията се водѣха твърдѣ умѣстно само практически, защото не се знаеше кога можтъ да се прѣкратятъ. Обучаваха се „доброволцитѣ“ на пълнение пушката и прикладка и прицѣлка съ нея, на фехтовка, на стоежъ и обръщания, на маршировка, на рѣдично и взводно учение, на разсипанъ строй — *лананъ* и пр. Сегисъ-тогисъ, когато се случаше дѣждовно врѣмето, показваха имъ нѣщо отъ гарнизонната и стражевата служба, тъй щото тѣ успѣха да научатъ и какви